

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3515/2025
11.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник у поступку по ревизији Михаило Зечевић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Хајрија Јашаревић, адвокат из ..., ради дуга по тужби и противтужби, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3282/23 од 05.06.2024. године, у седници одржаној 11.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3282/23 од 05.06.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3282/23 од 05.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П 1521/20 од 28.04.2023. године, ставом првим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу на име стицања без основа исплати 1.314.499,19 динара са законском затезном каматом на износ од 1.164.295,20 динара од 09.10.2020. године и на износ од 150.203,99 динара од 03.12.2021. године, све до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се тужена обавезе да му на име стицања без основа исплати још 428.045,28 динара са законском затезном каматом од 03.12.2021. године до исплате. Ставовима трећим и четвртим изреке, тужилац је обавезан да туженој на име стицања без основа исплати укупно 199.418,34 динара у појединачним износима и са законском затезном каматом чија су висина и датуми доспелости ближе наведени у овим ставовима изреке. Ставом петим изреке, одбијен је противтужени захтев тужене у делу којим је тражила да се тужилац обавезе да јој на име стицања без основа исплати још 5.127,55 динара са законском затезном каматом од 14.06.2022. године до исплате. Ставом шестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3282/23 од 05.06.2024. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставовима другом, трећем, четвртм и шестом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји потреба новог тумачења права. О основаности тужбеног захтева, одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од правног схватања израженог у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене одредаба чланова 210. и 214. Закона о облигационим односима и чланова 171. став 1, 175. и 180. став 2. Породичног закона. У конкретном случају ради се о парници ради стицања без основа, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање). Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке Апелационог суда, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Из наведеног разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради дуга поднета је 09.10.2020. године, а поднеском од 02.12.2020. године тужба је преиначена повећањем захтева, док је противтужба ради дуга поднета је 13.01.2022. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 627.463,62 динара, што према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић